

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZA, AZ, BX, CV, DU i ET

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli powód udowodni, że jego stosunek umowy ze spółką REPSOL dotyczący dostaw na zasadzie wyłączności i dystrybucji (w ramach systemu prowizji lub sprzedaży bezzwrotnej po cenie referencyjnej – odsprzedaży z upustem) jest objęty terytorialnym i czasowym zakresem analizowanym przez krajowy organ ochrony konkurencji, **czy należy uznać, że decyzja Tribunal de Defensa de la Competencia (sądu ochrony konkurencji) z dnia 11 lipca 2001 r. (sprawa 490/00 REPSOL) lub decyzja Comisión Nacional de la Competencia (krajowej komisji ds. konkurencji) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa 652/07 REPSOL/CEPSA/BP) miała wpływ na ten stosunek umowy, w związku z czym na mocy wspomnianych decyzji uznaje się, że określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ wymogi dotyczące ciężaru dowodu naruszenia zostały spełnione?**
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i wykazania w konkretnym przypadku, że decyzja Tribunal de Defensa de la Competencia (sądu ochrony konkurencji) z dnia 11 lipca 2001 r. (sprawa 490/00 REPSOL) lub decyzja Comisión Nacional de la Competencia (krajowej komisji ds. konkurencji) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa 652/07 REPSOL/CEPSA/BP) mają wpływ na stosunek umowy, **czy konieczną konsekwencją tego powinno być stwierdzenie nieważności umowy z mocy prawa zgodnie z art. 101 ust. 2 TFUE?**

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 28 stycznia 2021 r. – F.F., B.A. / C. Bank AG, Bank D.K. AG**

(Sprawa C-47/21)

(2021/C 189/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: F.F., B.A.

Strona pozwana: C. Bank AG, Bank D.K. AG

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie fikcji legalności zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego)
 - a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?
- Jeżeli tak:
- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze lit. a) i b):

- 2) W przedmiocie obowiązkowych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE
- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE należy wyklądać w ten sposób, że wysokość odsetek dziennych, którą należy podać w umowie o kredyt, musi wynikać matematycznie z uzgodnionej w umowie stopy oprocentowania kredytu?
- b) W przedmiocie art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE:
- aa) Czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że zawarte w umowie o kredyt informacje dotyczące rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty pożyczki muszą być na tyle dokładne, aby konsument mógł przynajmniej w przybliżeniu obliczyć wysokość należnej rekompensaty?
- (na wypadek udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej)
- bb) Czy art. 10 ust. 2 lit. r) i art. 14 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2008/48/WE stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu prawnemu, które w przypadku niepełnych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE przewiduje, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna bieg mimo wszystko z chwilą zawarcia umowy, a jedynie kredytodawcy nie przysługuje roszczenie o rekompensatę za przedterminową spłatę kredytu?
- c) Czy art. 10 ust. 2 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że należy podać stopę oprocentowania dla odsetek za opóźnienie obowiązująca w chwili zawarcia umowy o kredyt wyrażoną jako wartość bezwzględna, a przynajmniej, iż należy podać tak wyrażoną obowiązującą stopę referencyjną [w tym przypadku stopę bazową zgodnie z § 247 BGB (kodeksu cywilnego)], z której wynika obowiązująca stopa oprocentowania dla odsetek za opóźnienie poprzez dodanie odpowiedniej wartości (w tym przypadku pięciu punktów procentowych zgodnie z § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB), i czy należy poinformować konsumenta o stopie referencyjnej (stopie bazowej) i jej zmienności?
- d) Czy art. 10 ust. 2 lit. t) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że istotne wymogi formalne dotyczące skorzystania przez konsumenta z pozasądowego mechanizmu reklamacyjnego i odwoławczego muszą być podane do wiadomości w umowie kredytowej?
- Jeżeli na przynajmniej jedno z powyższych pytań w pkt 2 lit. a)–d) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:
- e) Czy art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że termin do odstąpienia od umowy zaczyna bieg dopiero wtedy, gdy informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE, zostały przekazane w całości i prawidłowo?
- Jeżeli nie:
- f) Jakie istotne kryteria przemawiają za tym, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna się pomimo podania niepełnych lub nieprawidłowych informacji?
- Jeżeli na powyższe pytanie pierwsze lit. a) lub przynajmniej na jedno z pytań w pkt 2 lit. a)–d) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:
- 3) W przedmiocie utraty prawa do odstąpienia od umowy przewidzianego w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:
- a) Czy prawo do odstąpienia od umowy na podstawie art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE podlega utracie?
- Jeżeli tak:
- b) Czy w przypadku utraty prawa chodzi o czasowe ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?
- Jeżeli nie:
- c) Czy utrata prawa wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z zasadą dobrej wiary stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów dotyczących utraty przedmiotowego prawa?

Jeżeli nie:

- e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (ustawy zasadniczej, Niemcy)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

- 4) W przedmiocie przyjęcia nadużycia prawa przy wykonywaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:

- a) Czy wykonanie prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE może stanowić nadużycie prawa?

Jeżeli tak:

- b) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy stanowi ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

- c) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z zasadą dobrej wiary stoi na przeszkodzie przyjęciu nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy?

Jeżeli nie:

- e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

- 5) Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania:

- a) Czy z prawem Unii, a w szczególności z prawem do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE, zgodna jest sytuacja, w której w świetle prawa krajowego w przypadku umowy o kredyt wiązany z umową sprzedaży po skutecznym wykonaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE

- aa) przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenie o zwrot uiszczonych rat kredytu staje się wymagalne dopiero wtedy, kiedy konsument ze swojej strony wydał kredytodawcy zakupioną rzecz lub przedstawił dowód na to, że mu ją odesłał?

bb) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat kredytu po wydaniu przedmiotu sprzedaży podlega oddaleniu jako bezzasadne wówczas, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłoce z przyjęciem przedmiotu sprzedaży?

Jeżeli nie:

b) Czy z prawa Unii wynika, że przepisy krajowe opisane pod lit. a) aa) lub a) bb) nie znajdują zastosowania?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na powyższe pytania od pierwszego do piątego:

6) Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 2 lutego 2021 r. – Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG / E. Leinfelder GmbH, TL, SW,
WL**

(Sprawa C-62/21)

(2021/C 189/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca skargę rewizyjną: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 (²) okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, powoduje nieskuteczność ustalenia umownego, na mocy którego osoba trzecia zobowiązuje się wobec właściciela unijnego znaku towarowego do nieskładania w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do tego unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania?
- 2) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, skutkuje tym, że prawomocny wyrok sądu państwa członkowskiego zobowiązujący stronę pozwaną do wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania, złożonego przez samą stronę pozwaną lub przez upoważnioną przez nią osobę trzecią, nie powinien być brany pod uwagę w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia toczącym się przed Urzędem Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i sądami Unii?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).